

Zelfs station Overvecht ziet er nog gezelliger uit

Ik ben zó teleurgesteld over het nieuwe station Utrecht Centraal. Sorry.
FOTO ERIK VAN 'T WOUDE

Marieke Dubbelman loopt, fietst of streekbust elke week haar neus achterna en verhaalt over wat haar is opgevallen in de provincie Utrecht.

Marieke is jaloers op Rotterdam. Dat heeft wél een pareltje van een nieuw centraal station, waar het vernieuwde Utrecht Centraal een aaneenschakeling van teleurstellingen vormt.

Ik ben zó teleurgesteld over het nieuwe station Utrecht Centraal. Sorry. Ik kan gewoon geen andere zin bedenken om deze week mee te beginnen. Na jarenlang vlinderen, boren, kloppen, zagen, storten, stutten, timmeren, lassen,

schroeven, dremelen, lijmen, kitten, is het eindresultaat een glazen winkelkas XXL met een ufo-dak van golfplaat, waar toevallig ook treinen onder stoppen en rafelige duiven met een pusuog nog steeds de platgetrapte patat bij de vuilnisbakken wegslepen.

Het stationsgebied is een consumptiefuik geworden waar de reiziger amper aan kan ontsnappen. Zelfs niet via een perrontrap naar de Rabobrug, omdat in Utrecht niet de gemeente, maar een Franse geldmaakmachine het op cruciale plekken voor het zeggen heeft. Onbegrijpelijk en eng dat je in geval van nood niet via de Rabobrug kunt ontsnappen uit het station.

Om mijn aanvankelijke teleurstelling te toetsen, zat ik afgelopen week een uur lang op het lege terras van Bar Beton van waaruit je een goed overzicht heb over de stationshal. Niks in de hal wijst erop in welke mooie stad de bezoeker terecht is gekomen. Nergens een visitekaartje te bekennen. De tragiek van een overstapstation?

Lege terrasstoelen

Boven op de winkeltjes staan honderden lege terrasstoelen te wachten op reizigers zonder haast en werkenden uit de omliggende kantoorpanden, die straks een ov-chipkaart nodig hebben om bij hun vrijdagmiddagborrel te komen.

Wat opviel tijdens mijn halstudie: ik kon behalve de mooie, houten wachtbanken en de goede daglicht-inval nauwelijks schoonheid ontdekken. Bovendien heb je een haviksoog nodig om je weg te vinden. De letters op de borden van de vele eettentjes en winkeltjes zijn groter dan die van de reisinformatie. Een groot scherm leidt de reiziger nog verder af: koop een staatslot, kom gokken bij

Holland Casino en luister naar Beyoncé. Zoals mijn moeder zei: „Ik kan nergens duidelijk zien waar ik heen moet.“ Gelukkig kan ze prima overweg met een smartphone om aan de benodigde informatie te komen. Maar toch, kon dat blauwe klepperbord maar terugkomen. Dat maakte alles in één keer duidelijk.

Ik vroeg de ober of hij één ding kon bedenken dat de nieuwe hal een ziel gaf Hij zei: „De piano.“ Ik keek naar beneden. Een jongen stond met gebogen knieën te spelen. Onder zijn billen lag de doormidden getrapte kruk. Niemand van het NS-personeel besteedde er gedurende dat uur enige aandacht aan.

En dan is er nog de asgrauwe en winderige entree aan de Jaarbeurszijde, waar één bak schaamgroen er nog het beste van probeert te maken. Zelfs station Overvecht ziet er gezelliger uit. De stationsklok, normaal gesproken de parel aan of het liefste boven op de stationsgevel, ziet eruit als een exemplaar van de Lidl.

Nee, dan het nieuwe Rotterdam Centraal. Nota bene ontworpen door hetzelfde architectenbureau.

Beeldschoon

Enmaal de koopsleuf onder aan de perrontrappen uitgelopen, kom je terecht in een beeldschone, open ruimte. In het indrukwekkende houten plafond zit een metersbreed beeldscherm verwerkt dat direct duidelijk maakt, wáár je bent gearriveerd: golven, boten, havenarbeiders: Rotterdam. Enmaal buiten, valt je mond verder open. Achter je staat het letterlijk schitterende gouden haaivormige gebouw en voor je ligt een evenzo mooi ruim stationsplein met smaakvolle groene vakken.

Hoe kon het toch gebeuren dat in

(nota bene) de residentiestad van
Nederlandse Spoorwegen, het
grootste station van Nederland zo'n
matige facelift kreeg en ik nu
stikjaloers op Rotterdam ben?